

OECD-aftalens kollaps

I december 1994 blev det besluttet, at OECD-aftalens principper skulle gælde i alle lande fra 1. januar 1996. Herefter kunne der ikke gives subsidier til nye kontrakter, og de sidste subsidierede skibe skulle leveres senest 31. december 1998.

I Danmark har vi siden december 1994 i alle forhold ageret, som om aftalen var indført. Det har vi gjort som det eneste OECD-land. Alle andre tillader, at kontrakter til effektivering i 1999 indgås med sædvanlige subsidier, indtil sidste land har ratificeret aftalen.

Imidlertid har USA ikke ratificeret og vil heller ikke gøre det. Dermed er OECD-aftalen faldet. Den bliver ikke til noget i sin nuværende form.

Alligevel fastholder Danmark, at danske værfter fortsat skal leve op til aftalens forpligtelser om ikke at subsidiere kontrakter til levering i 1999.

Indtil 1992 var den politiske holdning i Danmark: *helst skal subsidier helt fjernes, men kan vi ikke opnå enighed herom i EU, gives danske værfter samme betingelser som øvrige EU-værfter.* I de senere år ser det derimod ud til, at danske værfter skal stilles ringere end deres europæiske konkurrenter.

På denne måde udelukkes danske værfter fra international konkurrence. Vigtige kontrakter er allerede tabt til fjernøstlige konkurrenter. Men også EU-værfter vinder ordrer, netop fordi de er fritaget for de forpligtelser, der fastholdes for danske værfter.

Danske værfter ruineres og vil efterfølgende blive lukket.

Der er til levering i 1999 indgået langt over hundrede kontrakter, alt imens danske værfter har måttet se til fra den pæne sidelinje.

Siden 15. juni 1996 har Korea i direkte modstrid med OECD-aftalens ånd devalueret sin valuta med ti procent og bevaret de indirekte rentesubsidier. Herved har Korea kunnet reducere markedspriserne tilsvarende. Der er tale om prisdumping, og den burde få konsekvenser. De koreanske værfter har opnået kolossale fordele ved at udnytte OECD-aftalen. EU har intet fået til gengæld.

Japan har devalueret sin valuta med 30 procent og opnået en meget stor andel af markedet.

Italien, Spanien, Tyskland, Frankrig og Storbritannien har mere eller mindre legale særord-

ninger, således at værfterne i disse lande er frigjort for de begrænsninger, danske værfter rammes af.

På denne baggrund opfordres den danske regering til straks at gennemføre ordninger, der ligestiller danske værfter med de europæiske konkurrenter.

Regeringen har begrundet sin holdning med, at EU-lande – og her må vi forstå Danmark – ikke må ses som dem, der bryder en aftale. Det er imidlertid paradoksalt, at man samtidig accepterer, at andre lande åbenlyst bryder, samt at EU og respektive regeringer nu forbereder at gennemføre nye milliardtilskud til tyske værfter ganske i modstrid med OECD-aftalen, men sandelig også ude af trit med grundlæggende principper for EU's indre marked.

Ændres denne holdning ikke, bliver Danmark værftsfrit – ikke fordi de danske værfter og deres medarbejdere internationalt er uden konkurrencedygtighed. Nej – alene fordi den politiske opbakning til danske værfter ikke står mål med, hvad politikerne i de andre EU-lande præsterer for deres værftsindustri.

En ærlig tilkendegivelse fra den danske regering tåler ikke yderligere udsættelse: *Skal danske værfter have samme betingelser som andre europæiske værfter, eller . . . ?*

Domsafsigelse 22. oktober 1996 i Luxembourg

I retssagen vedrørende MTW-værftets statsstøtte og kapacitet er det afgørende ikke, om Skibsværftsforeningen får medhold i et eller flere af de rejste klagemål, eller om de alle afvises.

Det altafgørende for dansk maritim industris fremtid er dommens præmisser. De skal studeres meget grundigt.

Det vigtige spørgsmål, der skal besvares, er:

Vil Danmark have mulighed for at bevare resterne af sin maritime industri, eller må det realistisk vurderes, at hovedparten i løbet af nogle få år skal overføres til det nord/østtyske område?

Dommens præmisser omfatter hundreder af tætskrevne sider, og indholdet af disse kan definitivt afgøre, om der er mulighed for, at en dansk maritim industri eksisterer også efter årtusindeskiftet – eller om Danmark bliver værftsfrit, således som målet kunne synes at være, når man vurderer de sidste tre års politiske praksis.